

Ο ήλιος στο τραπέζι

Μ.Ιλίν (Διασκευασμένο απόσπασμα)

Αργό και διστακτικό ήταν το βήμα του πρωτόγονου ανθρώπου. Τη νύχτα μόλις και αποτολμούσε να βγει έξω στο σκοτάδι που τον περιτρυγίριζε. Σιγά σιγά έμαθε να ανάβει τη φωτιά και να χτίζει σπίτια. Ως τότε, μπορούσε να βλέπει μόνο όσο διαρκούσε το φως του ήλιου. Έπειτα πάλι, αν γινόταν καμιά ηφαιστειακή έκρηξη τη νύχτα, η λάβα που πεταγόταν από το φλεγόμενο βουνό, φώτιζε σαν να ήταν μέρα. Άλλοτε, όταν ξεσπούσε καταιγίδα, οι αστραπές έσκιζαν τα γκρίζα σύννεφα και φώτιζαν στιγμιαία τη γη.

Χρειάστηκε όμως να περάσουν πολλοί αιώνες ώσπου να μάθει να φωτίζει αυτά τα σπίτια με μια δάδα ή ένα φυτίλι που κολυμπούσε στο λάδι. Και χρειάστηκε να περάσουν άλλοι τόσοι αιώνες για να γίνει το φυτίλι μια πρακτική λάμπα πετρελαίου και η δάδα ένα κερί. Και δεν είναι αιώνες που χωρίζουν τη λάμπα πετρελαίου από την πρώτη ηλεκτρική λάμπα αλλά μερικές δεκαετίες. Έτσι ο άνθρωπος άρχισε να χρησιμοποιεί πολύ το φως. Έβαλε φανάρια στους δρόμους και φωτεινές επιγραφές στα μαγαζιά.